

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2016r.

Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim, Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Wojciech Baszczyński Protokolant: st. sekr. sąd. K. P.

po rozpoznaniu w dniach 06 września 2016r. i 20 września 2016r.

sprawy przeciwko:

A. B. synowi J. i W. z domu M., ur. (...) w C.

obwinionemu o to, że:

I. W O. W.. w dniach od 16.01.2016r. do 07.04.2016r. nie dopełnił obowiązku opłacania składek na fundusz pracy za grudzień 2015r. w kwocie 1. 651, 82 zł (dotyczy 41 ubezpieczonych)

- tj. o wykroczenie z art. 122 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2015r. . poz. 149 ze zmianami oraz z 2015r. Dz. U. poz. 2199) w związku z art. 107 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (dz. U. z 2015r. ., poz. 149 ze zmianami oraz z 2015r. Dz. U. poz. 2199)

I. W O. W.. w dniach od 01.12.2015r. do 07.04.2016r. działając w imieniu pracodawcy nie potwierdził na piśmie faktu zawarcia umowy o pracę z M. S.

- tj. o wykroczenie z art. 281 pkt. 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014r. ., poz. 1502 ze zmianami oraz z 2015r. Dz. U. poz. 1268) w związku z art. 29 § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014r. . poz. 1502 ze zmianami oraz z 2015r. Dz. U. poz. 1268)

1. Obwinionego **A. B.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt. I, tj. wykroczenia z art. 122 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2015r. poz. 149 ze zmianami oraz z 2015r. Dz. U. poz. 2199) w związku z art. 107 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (dz. U. z 2015r., poz. 149 ze zmianami oraz z 2015r. Dz. U. poz. 2199) i za to na zasadzie tego przepisu w zw. z art. 39 § 1 i 2 kw orzeka wobec niego karę nagany.

2. Obwinionego **A. B.** uniewinnia od popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. II.

3. Na podstawie art. 627 kpk, art. 119 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych Ustawy z dnia 23.06.1973r. (z 1983, nr 89, poz. 223 ze zm.) zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania.

W. B.

UZASADNIENIE

Obwiniony A. B. w 2015r. i obecnie zarządza firmą żony B.B. B. B. z siedzibą w K.. Firma ta prowadzi zakład w O. W.. Do zakresu obowiązków obwinionego należały też szeroko rozumiane sprawy pracownicze – kadrowe i związane z regulowaniem należności publiczno – prawnych.

Przeprowadzona w O. W.. przez Państwową Inspekcję Pracy w kwietniu 2016r. kontrola zakładu pracy zarządzanego przez obwinionego stwierdziła, że nie dopełnił on obowiązku opłacenia składek na fundusz pracy za miesiąc grudzień 2015r. w kwocie 1.651.82 zł, jak również w okresie od 01.12.201r. do 07.04.2016r. nie potwierdził na piśmie zawarcia umowy o pracę z M. S.. M. S. pracowała w zakładzie zarządzanym przez obwinionego w oparciu o pisemną umowę o pracę z dnia 01.10.2015r. zawartą od 01.10.2015r. do 31.12.2016r., która jednak w skutek zawierzenia nie mogła być okazana kontrolującemu. Gdy chodzi o nie uiszczone składki na fundusz pracy, o których wyżej mowa, obwiniony niezwłocznie po kontroli, w dniu 07.04.2016r. je uregulował.

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o zeznania świadka M. S. k. 63, umowę o pracę i umowę zlecenia k. 61-62, przelew bankowy k. 58, deklaracja (...) k. 58-60, historia rachunku bankowego k. 32-51.

Obwiniony w złożonych przed Sądem wyjaśnieniach przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. W istocie przyznanie to dotyczy jedynie nie uregulowania składek na fundusz pracy. Z dalszych wyjaśnień obwinionego wynika bowiem, że w kwestionowanym przez kontrolę okresie M. S. miała zawartą na piśmie umowę o pracę. Co do nieuiszczonych składek obwiniony podał, że było to przeoczenie z jego strony, niezwłocznie naprawione po ujawnieniu tego przez inspektora.

W świetle przeprowadzonych w sprawie dowodów, zdaniem Sądu, nie może ulegać wątpliwości, że nie odprowadzenie składki w wysokości 1.651.82 za miesiąc grudzień 2015r. do dnia 15.01.2016r. obwiniony, z uwagi na pełnioną funkcję w zakładzie pracy zrealizował znamiona wykroczenia z art. 122 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2015r. poz. 149 ze zmianami oraz z 2015r. Dz. U. poz. 2199) w związku z art. 107 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (dz. U. z 2015r., poz. 149 ze zmianami oraz z 2015r. Dz. U. poz. 2199).

W ocenie Sądu, opisany wyżej czyn jest czynem o nie dużym stopniu społecznej szkodliwości. Jego zaistnienie nie było wynikiem złej woli, czy złośliwości lub uporczywości ze strony oskarżonego. Miał on charakter jednostkowy, biorąc pod uwagę, że zakład zarządzany przez obwinionego zatrudniał na czas kontroli około 40 osób za które prawidłowo, w terminie i rzetelnie odprowadzane były wszelkie należności publiczno – prawne. Stopień więc zawinienia w popełnieniu czynu przez obwinionego ocenić należy jako niski. Dlatego też Sąd, mając zarazem na uwadze niezwłoczne odprowadzenie przez obwinionego zaległej składki wraz z odsetkami, uznał że stosowanie wobec niego przewidzianej w art. 122 ust. 1 w/w ustawy sankcji w postaci grzywny w kwocie nie niższej niż 3000 zł, jak i w ogóle kary grzywny byłoby rażąco surowe i niewspółmierne do wskazanego stopnia szkodliwości i stopnia zawinienia z jego strony. Zachowanie się obwinionego po popełnieniu tego czynu polegające na niezwłocznym uregulowaniu zaległości jest w sprawie istotną okolicznością łagodzącą i świadczy, że obwiniony bez stosowania wobec niego sankcji finansowej będzie już przestrzegał porządku prawnego i nie popełni już podobnych wykroczeń w przyszłości. Dlatego też ostatecznie Sąd, za opisany wyżej czyn, odwołując się do art. 39 § 1 i 2 kw, zastosował wobec obwinionego nadzwyczajne złagodzenie kary, uznając karę nagany za sprawiedliwą i wystarczającą do realizacji wszystkich celów jakie realizować mają sankcje za wykroczenia.

Gdy chodzi o drugi z zarzutów stawiany obwinionemu to, zdaniem Sądu, do zaistnienia wykroczenia z art. 281 pkt. 2 kp w sprawie nie doszło. Sąd dał wiarę w tym zakresie wyjaśnieniom obwinionego, zważywszy że są one zgodne z zeznaniami pokrzywdzonej M. S. złożonymi przed Sądem i dokumentami, zwłaszcza pisemną umową o pracę łączącą pokrzywdzoną z firmą (...)B. B. B.. Brak jest w sprawie jakichkolwiek innych dowodów, które mogłyby poddawać wątpliwość, prawidłowość tak dokonanej oceny drugiego z zarzucanych obwinionemu czynów. Dlatego też w tej części Sąd obwinionego uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu.

O kosztach postępowania wynoszących 100 zł orzeczono w oparciu o art. 627 kpk, 119 kpw i 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, zasądzając je od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa.

W. B.